

DEEL 1

Re-vo-lu-tie!

Een blad in de wind

‘Ik vlieg, ik vlieg! Ik ben een blad in de wind!’ Als een tornado stootte Victoria het stadspaleis binnen. Rakelings scheerde ze langs het porselein. ‘Woesh,’ riep ze luid. ‘Woesh!’ Als haar moeder haar zou zien, zou ze zeggen dat ze weer wind in haar hoofd had. Ze remde nooit. Waarom? Dat wist ze zelf ook niet. Ze was gewoon druk. Het meest leek het nog op een storm binnen in haar, die ze wel móést uitlaten! Het was geen jeuk, ze kon het niet wegkrabben. Dansen hielp wel. Balancerend op één voet maakte ze pirouettes in de ruime hal. Met een gestrekt been en zwierige armbewegingen draaide ze perfecte cirkels. Althans, dat dacht ze. Ze botste tegen een kaptafel met een antieke vaas. Het gekletter was zo oorverdovend, dat ze snel naar haar kamer op de tweede verdieping vluchtte.

In haar kamer merkte ze niet hoe de bedienden zuchtend de scherven van de vaas opruimden. In het statige huis waar ze woonde, moest er een eerbiedwaardige stilte heer-

sen. Daarom gaven de lakeien en de andere bedienden Victoria in alles altijd haar zin. Ze wisten maar al te goed wat er zou gebeuren als ze dat niet deden. Zo was er ooit iets met een kandelaar geweest. Victoria wilde hem koste wat kost hebben en op haar kamer zetten. Haar gekrijs klonk toen als dat van een speenvarken, zo luid dat het een wonder was dat de kristallen glazen in de kast niet sprongen. Sindsdien wisten alle bedienden goed dat ze hun mond moesten houden. Om de elegante rust te bewaren, legden ze Victoria geen strobreed meer in de weg. Daardoor werd ze nog onuitstaanbaarder. Ze hoefde maar te dreigen met een gilbui, of ze kreeg haar zin. De bedienden spaarden liever hun trommelvliezen, en het kristal.

Vanuit haar raam keek Victoria uit over Brussel. De hoofdstad maakte zich klaar voor de nacht. Hier en daar werden al gaslantaarns aangestoken en reden koetsen af en aan. De wind die tot haar venster kwam, bleef wonderlijk suizen. Ze keek naar beneden, de tuin in en volgde een blaadje dat op de wind meevloog en op de duiventil landde. Toen gebeurde het. Een duivenjong liep heen en weer op de richel. Het kleintje, nog pluizig en nauwelijks groter dan Victoria's hand, keek aarzelend naar beneden. Het liep nog een paar keer over en weer en sprong. Victoria hield haar adem in. Eerst viel het kuiken recht naar beneden, toen begon

het heftig te klapwieken. Net toen Victoria haar ogen wilde sluiten om het niet te pletter te zien vallen, sloeg de wind onder de kuikenvleugels en nam het beestje op. Het kon vliegen! Het bleek zelfs al zo bedreven in de lucht, dat het meteen naar boven vloog, tot helemaal op de nok van de duiventil. Dit was het moment waarop ook de andere kleintjes van de richel doken. De een na de ander leek zomaar te kunnen vliegen. Het was net zo gewoon als ademen.

De wind in Victoria's hoofd werd door dit spektakel alleen maar aangewakkerd. Alsof ze ook een blaadje op de wind was, zo voelde het. Ze ijsbeerde door haar kamer, tot haar iets inviel, een idee. Het was geniaal! Ze keek naar buiten, de lucht begon al donker te kleuren in het oosten. De duiven zouden zo gaan slapen. Ze trok het laken van haar bed, sloeg het om en duwde het raam open. Zelfs de koude lucht hield haar niet tegen. Vastberaden zette ze een voet op de brede vensterbank. Die was glad en nat. Ze glibberde. Eén verkeerde stap en ze zou naar beneden donderen. Toch was ze niet bang. Niet voor niets liet ze zich Victoria, *overwinning*, noemen. Van haar zes namen was dat haar lievelingsnaam. Ze voelde hoe de wind al begon te trekken, alsof haar laken een vleugel was. Ze strekte haar armen en zette nog een stap, klaar om meegevoerd te worden. Ze sprong. Heel even dacht ze dat ze vloog, echt vloog. Tot ze de stevige

handen voelde die zich om haar middel hadden gekluisterd. Ze beletten haar het klapwieken, het echte vliegen! Erger nog, ze werd de kamer weer ingetrokken. Stevige armen duwden haar kordaat op de grond.

'Victoria, ben je gek geworden?' klonk het boven haar hoofd. 'Als ik een seconde later was geweest, was je te pletter gevallen!' De stem van Marie, de gouvernante, trilde een beetje. Maar Victoria zag het anders. Hevig brullend en slaand reageerde ze zich af op het kindermisje, dat het ondertussen wel gewend was om een brutaal, spartelend kind in bedwang te houden.

Victoria besloot de rest van de avond op haar kamer te blijven. De volgende ochtend kwam een van de lakeien haar wakker maken en haar bed opmaken.

'Waar is Marie?' gromde Victoria misnoegd. 'Naar huis,' antwoordde de lakei kort. 'Ze heeft gisteravond haar ontslag ingediend. Ze wil niet in de gevangenis belanden, mocht u te pletter vallen tijdens haar dienst.'